


ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Πρωτ. 532
Αριθμ.

Διεκπ. 382/29-5-2012

Σπάτα , Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς 2012

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 76^H

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

ΧΡΟΝΙΑ σας ΠΟΛΛΑ καὶ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ!

Πέρασε ἡ κατανυκτικὴ περίοδος τοῦ Τριωδίου, γιορτάσαμε τὸ Πάσχα καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ ἤδη ὀλοκληρῶνεται καὶ τὸ Πεντηκοστάριο. Γιορτὲς γεμᾶτες νόημα, εὐκαιρίες πλημμυρισμένες ἀπὸ ἐπαγγελίες χαρᾶς καὶ ἐλπίδας, χαραγμένες ἀπὸ ἀλήθεια καὶ προοπτικὴ πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ἀλήθειες ὅπως ἡ ψηλάφηση τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν Θωμᾶ, ἡ θέα τοῦ Ἀναστάντος ἀπὸ τὶς Μυροφόρες, ἡ συνάντησή Του μὲ τοὺς μαθητὲς, ἡ συνομιλία καὶ ἡ φανέρωσή Του μὲ τοὺς δύο πρὸς Ἐμμαοὺς, ἡ ἔκχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ γιορτάζουμε σήμερα, προσφέρονται ὄχι γιὰ νὰ τὶς ἀκούσουμε ὡς ἱστορικὲς περιγραφές οὔτε γιὰ νὰ τὶς παραδεχθοῦμε ὡς θρησκευτικὰ ἰδεολογήματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὶς πιστεύσουμε καὶ νὰ διηθήσουν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας προτείνει γιὰ τὸν καθένα μας χωριστὰ καὶ γιὰ ὅλους μαζὶ ὡς κοινωνία καὶ ὡς οἰκουμένη.

Δίπλα σὲ αὐτὴν τὴν πρόταση ζωῆς καὶ ἥθους στέκεται ἡ θλιβερὴ ἐμπειρία τῆς κοσμικῆς πραγματικότητας, ὅπως τὴ ζοῦμε στὶς μέρες μας. Μιὰ κατάστασι χωρὶς ὄραμα, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς φῶς. Ἡ ἀνθρώπινη ἀποτυχία σὲ ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι. Τὸ οἰκονομικὸ σύστημα σὲ κατάρρευσι. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ ὄραμα μετατράπηκε σὲ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Οἱ πολιτικὲς ὑποσχέσεις μεταμφιέστηκαν σὲ ἀνόπτα ψέματα, ἀκατανόπτα ἐπιχειρήματα καὶ ἀδικαιολόγητες ἐπιλογές. Ἕνας κόσμος δίχως τόλμη καὶ ἠρωϊσμό, δίχως ἐξυπνάδα καὶ πρωτοτυπία, δίχως ποιότητα καὶ πειστικότητα, δίχως πνεῦμα καὶ ζωή. Ὁ ψευτοθεὸς τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἐκφυλίσθηκε σὲ δικαίωμα ἐκλογικῆς ἐπιλογῆς ἀνάμεσα σὲ καταστροφικὰ σενάρια καὶ σὲ ἀνίκανους διαχειριστὲς τῆς καθημερινότητάς μας. Τὴν ἱστορικὴ δόξα τοῦ παρελθόντος μας τὴ διαδέχθηκε ὁ παγκόσμιος διασυρμός μας καὶ οἱ συνεχεῖς ἀπειλές. Τὸ μόνο ποὺ πλέον γεννᾷ ἡ χώρα μας εἶναι ἀδιέξοδα

καὶ ἀναξιοπιστία, ἀσυνεννοησία καὶ ἀκυβερνησία.

Οἱ μισθοὶ καὶ οἱ συντάξεις περικόπηκαν, τὰ ἐπιδόματα ἀφαιρέθηκαν, τὰ χρέη αὐξήθηκαν, τὰ σπίτια μας φορολογήθηκαν, τὰ συσσίτια πλήθυναν, ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀνέχεια περίσσεψαν, οἱ ἄνεργοι συναγωνίζονται σὲ ἀριθμοὺς τοὺς ἐργαζόμενους, οἱ γέροντες ἀγωνιοῦν, οἱ νέοι ξηνητεύονται, οἱ ἀναπνοές μας περιορίσθηκαν, οἱ ἐλπίδες μας στέρευαν, τὰ ὄραματα πέθαναν.

«Τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς οἵτινες οὐ δουλεύουσίν σοι ἀπολοῦνται» (Ἠσ. ξ' 12) καὶ «φυλὴ ἀνόμων ἐρηνωθήσεται» (Σοφ. Σειράχ ιστ' 4). Αὐτὸ πάθαμε. Ἐγκαταλείψαμε τὸν Θεὸ καὶ ζοῦμε τὴν ἐρήμωση καὶ τὴν ἀπώλειά μας. Ἡ παιδεία μας χωρὶς ἀγωγή, ἡ ἱστορία μας χωρὶς δόξα, ἡ Ἐκκλησία μας χωρὶς ὁμορφιά, ἡ ζωὴ μας χωρὶς ἀλήθεια, ἡ πορεία μας χωρὶς ἀξία. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ σημερινοῦ μας καταντήματος. Καὶ δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει. Τὸ γκρέμισμα τῶν πνευματικῶν θεμελίων μας συνεχίζεται ἀπρόσκοπτα. Κάναμε τὸ λάθος νὰ ἐλπίσουμε ἐκεῖ πού δὲν ἔπρεπε. Κάναμε τὸν κόπο νὰ ψηφίσουμε αὐτοὺς πού δὲν ἀξίζουν. Κάνουμε τὸ ἔγκλημα νὰ μὴ μαθαίνουμε ἀπὸ τὰ λάθη μας. Τελικὰ οὔτε κυβέρνησι βλέπουμε οὔτε ἀληθινούς ἡγέτες καὶ ἄρχοντες διακρίνουμε οὔτε λύσεις διαφαίνονται. Ὅπως γράφει κάπου ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει», ἡ πορεία μας εἶναι στὸ σκοτάδι, φῶς πουθενά, καὶ ὁ Χριστὸς κοιμᾶται...

Ὁχι, ὅμως ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί! ὁ Χριστὸς δὲν κοιμᾶται. Ἐμεῖς βυθισθήκαμε σὲ λησμοσύνη καὶ σὲ βαθὺ ὕπνο. Ἐμεῖς κοιμόμαστε. Γι' αὐτὸ «ῥᾶ ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερθῆναι» (Ρωμ. ιγ' 11). Καιρὸς νὰ ξυπνήσουμε. Ἡ μέρα δὲν θὰ ἔρθει ἀπὸ μόνη της. Αὐτὴ τὴ μέρα θὰ τὴν φέρουμε ἐμεῖς! καὶ μάλιστα ὄχι τόσο μὲ τὰ σωστὰ ἔργα ἢ τὶς ὀρθὲς ἐπιλογές μας, ὅσο μὲ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως καὶ τὴν προσευχὴ μας. Οἱ κοσμικὲς πολιτικὲς ἐπιλογές προσδοκοῦν «πότε θὰ κάνει ξαστεριά!» δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ τὴ νύχτα, ἐλπίζουν σὲ ἀστεράκια. Ἐμεῖς προσδοκοῦμε ἡμέρα μὲ ἥλιο, τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης. Δὲν προσδοκοῦμε ἕναν θεὸ πού θὰ μᾶς λύσει τὰ ἐπίγεια προβλήματα, γιὰ νὰ τὸν ξαναξεχάσουμε! οὔτε θὰ ἀμνηστεύσει τὰ λάθη μας, γιὰ νὰ τὰ ἐπαναλάβουμε. Πιστεύουμε στὸν Χριστό, στὸν ἀληθινὸ Θεό, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὴ μετάνοιά μας καὶ τὴν πίστη μας, γιὰ νὰ τὴς ποτίσει μὲ τὴ χάρι Του καὶ ἔτσι νὰ φανερώσει τὴν παρουσία Του. Ναί! Εἶναι δυνατὸν μέσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ κατάντημα νὰ προκύψει δόξα καὶ μεγάλη εὐλογία, διότι «Μακάριον ἔθνος οὗ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ» (Ψαλμ. λβ' 12)! μακάριο καὶ εὐλογημένο εἶναι τὸ ἔθνος πού ἔχει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ὡς Κύριό Του. Αὐτὴ εἶναι μιὰ αἰώνια ἀλήθεια πού δὲν ἐρμηνεύεται τόσο λογικά, ὅσο ἐπαληθεύεται ἱστορικὰ καὶ δικαιολογεῖται πνευματικὰ. Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ παραμένει πάντα ἀνοιχτός.

Ἦρθε ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ ξυπνήσουμε. Ἄς ἀρχίσουμε μὲ ἐκτενεῖς προσευχὲς καὶ λιτανεῖες. Ὁχι γιὰ νὰ γλιτώσουμε ἀπὸ τὴν καταστροφὴ. Ὁχι γιὰ νὰ μᾶς

ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ μνημόνια. "Ὅχι γιὰ νὰ μᾶς σβήσουν τὰ χρέη. "Ὅχι γιὰ νὰ μειωθεῖ ἡ ἀνεργία. "Ὅχι γιὰ νὰ ξεφύγουμε τὴν χρεωκοπία. Αὐτὰ ξέρει ὁ Θεὸς ἂν καὶ πῶς καὶ πότε θὰ τὰ φτιάξει. Αὐτὸ ποὺ χρειαζόμαστε εἶναι πρῶτον* ὅσοι ἀληθινὰ πιστεύουμε νὰ μετανοήσουμε. Νὰ μετανοήσουμε, διότι Τὸν ξεχάσαμε, διότι Τὸν ἐγκαταλείψαμε, Τὸν περιφρονήσαμε, Τὸν πολεμήσαμε, ἀπορρίψαμε τὸν δρόμο καὶ τὶς ἐντολές Του. Ἀκόμη καὶ ὅσοι Τὸν ὁμολογοῦμε, δυστυχῶς ἐπιλέξαμε νὰ ζήσουμε χωρὶς τὴ δύναμή Του.

Καλούμαστε νὰ Τὸν δοξάσουμε ὄχι γιὰ τὶς ἐπίγειες χαρὲς μας. Δὲν ὑπάρχουν πλέον τέτοιες. Νὰ Τὸν δοξάσουμε γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴν ἀλήθεια Του, γιὰ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη Του* γιὰ τὴ μακροθυμία Του.

Καλούμαστε νὰ Τὸν ὁμολογήσουμε σήμερα. Νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι «οἱτοὶ ἐν ἄρμασι καὶ οἱτοὶ ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (Ψαλμ. ιθ' 8). Ἐλπίδα μας καὶ ἐπιστηριγμὸς μας εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ μόνον. Αὐτὸς εἶναι τὸ μέλλον μας καὶ ἡ προοπτικὴ μας.

Καὶ τέλος, καλούμαστε νὰ ζητήσουμε ὁ Κύριος νὰ ἀναδείξει ἄρχοντες ἱκανοὺς νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τοῦ τόπου μας, τὴν προστασία τῆς ἱστορίας μας, τὸν σεβασμὸ τῆς πίστεως καὶ τῆς παράδοσής μας* ἠγέτες μὲ φόβο Θεοῦ, μὲ νοῦν Χριστοῦ, ἀνιδιοτελεῖς πατριῶτες μὲ ξεκάθαρη προαίρεση, πολιτικὴ σύνεση καὶ ἥρωικὴ βούληση, διότι τέτοιους χρειαζόμαστε, μόνο τέτοιους μποροῦμε νὰ ψηφίσουμε καὶ τέτοιους μόνο ἀξίζει αὐτὸ ποὺ ὀνομάζεται Ἑλληνικὴ ταυτότητα καὶ Ὁρθόδοξη συνείδηση.

Παράλληλα, ἡ δικὴ μας γενιά, ποὺ καὶ αὐτὴ φαίνεται ἀνίκανη νὰ ὑλοποιήσει τὸ Τάμα τῶν προγόνων μας, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸ ἀνανεώσει μὲ ἕνα νέο Τάμα. Τώρα ποὺ πεινᾶμε, τώρα νὰ κτίσουμε τὸν ναὸ τοῦ Τάματός μας. Ὅπως ἡ Ὁρθόδοξη Ἀλβανία στὸ κέντρο τῶν Τιράνων αὐτὲς τὶς μέρες ἐγκαινιάζει τὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς πίστεως τῆς, ὅπως οἱ Σέρβοι στὸ Βελιγράδι, οἱ Ρουμάνοι στὸ Βουκουρέστι καὶ οἱ Ρῶσοι στὴ Μόσχα, πρόσφατα μέσα στὴ φτώχεια τοὺς ἔκτισαν τοὺς ναοὺς τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς, κατὰ μείζονα λόγο ἡμεῖς τώρα πρέπει νὰ ἐκπληρώσουμε τὸ παλιὸ καὶ τὸ σύγχρονο Τάμα μας. Αὐτὸ ἀξίζει περισσότερο καὶ ἀπὸ τὶς προσευχὲς μας. Γιατὶ τὶς συνοδεύει καὶ μὲ ἔργα. Σήμερα πρέπει νὰ δείξουμε ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ συντηρήσουμε τὸ σῶμα μας ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ζωογονήσουμε τὴν πίστη μας. Αὐτὸ ποὺ μᾶς λείπει δὲν εἶναι ἡ ὑλικὴ τροφή ἀλλὰ ἡ σχέση μας μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ τὴ δοκιμασία μας δὲν εἶναι ἡ φτώχεια καὶ ἡ πείνα μας ἀλλὰ ἡ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἡ στέρπησή Του.

Σᾶς καλῶ λοιπὸν ὅλους, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅσοι συμμερίζεστε αὐτὴ τὴν ἀνάγκη, ὅσοι συντηροῦμε ψήγματα πίστεως μέσα μας, νὰ ἐπιρρίψουμε τὴν ἐλπίδα

μας «ἐπὶ τὸν Κύριον», λιτανεύοντες καὶ προσευχόμενοι. Νὰ ὁμολογήσουμε μὲ συντριβὴ τὴν ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ διάθεσιν τῆς ἐπιστροφῆς μας στὴν ἀδιάφραστη ἐλπίδα Του· στὰ δωμάτιά μας μόνοι μὲ δάκρυα στὰ μάτια, στοὺς ναοὺς μας ὅλοι μαζὶ μὲ προσευχὰς καὶ ὀλονύκτιες δεήσεις, ἐνδεχομένως στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες μὲ κεριὰ καὶ λαμπάδες. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἄγνωστα στὴν ἱστορία μας, εἶναι δοκιμασμένοι δρόμοι στὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἐλπίδα μας, ἀδελφοί μου, δὲν βρίσκεται στὶς ἐκλογὲς τῆς 17ης Ἰουνίου - ἐκεῖ ἴσως βρίσκεται μέρος μόνον τῆς εὐθύνης μας. Τὸ σύνολο τῶν ἐλπίδων μας βρίσκεται στὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Γιατὶ στὰ αὐτιά μας ἤχη ἢ προτροπὴ τοῦ προφητάνακτος Δαβὶδ: «Μὴ πεποιθᾶτε ἐπὶ ἄρχοντας ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων οἷς οὐκ ἐστὶ σωτηρία» (Ψαλμ. ιμϵ´ 3). Γιατὶ δὲν πιστεύουμε σὲ πολιτικοὺς ποὺ ἀλλάζουν τὶς ὑποσχέσεις τους, ἀλλὰ στὸ Πανάγιο Πνεῦμα ποὺ ἀλλοιώνει τοὺς μαθητὲς καὶ «πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδεικνύει». Ὅχι σὲ αὐτοὺς ποὺ διχασμένοι δὲν μποροῦν νὰ φτιάξουν μιὰ κυβέρνησιν, ἀλλὰ σὲ Αὐτὸν ποὺ «εἰς ἐνότητα πάντα καλεῖ». Ὅχι στὴν ἀλαζονικὴ σύγχυσι τῆς σύγχρονης Βαβέλ, ἀλλὰ στὴν καθαρότητα τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὅχι στὶς ἄκαρπες προσπάθειες τῶν ἡγετῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ στὴν παγκαρπία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Ἀδελφοί, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε» (Α΄ Κορ. ιστ´ 13)

«Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν οὐδεὶς καθ' ἡμῶν»

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ